

ἄσπρες (ἐργάζου νέος διὰ νὰ ἔχῃς κατὰ τὸ γῆρας) Αἴγιν.
 Ἀσπρο ἄλλογο καὶ νῆον ἀφέντη ποτὲ μὴ δουλέψῃς (διότι
 εἰς ἀμφοτέρους εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπαρκέσῃ τις) Ἡπ.
 || Παροιμ. Ἀσπροι σκύλλοι, μαῦροι σκύλλοι ὅλοι μὴ γυνῇ
 εἶναι (οἱ φύσει συγγενεῖς δὲν διαφέρουν κατὰ τὸν χαρα-
 κτήρα) πολλαχ. Ἐμπα ὅς τὰ γυφτόπουλλα καὶ διάλεξε τ' ἄ-
 σπρύτερα (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Ἀσπρος
 γεννιέτ' ὁ κόρακας τοαὶ μαῦρος καταντάει (ἐπὶ ἀσταθείας
 τῆς ἀνθρωπίνης τύχης) Θήρ. κ.ά. Εἶδες ἄσπρα πρόβατα;
 — Μηδ' ἄσπρα μηδὲ μαῦρα (ἐπὶ τῶν ἐπιμελῶς ἀποφευγόντων
 νὰ ἀναμειγνύωνται εἰς ξένας ὑποθέσεις) Θήρ. (Οἶα) Τ' ἄσπρα
 πρόβατα παντρέυ' νι τὰ μαῦρα κούτσουρα (διὰ τῶν χρημάτων
 ἀποκαθίστανται καὶ αἱ πλέον δύσμορφοι κόραι) Αἰτωλ.
 | Αἰνίγμ. Ἀσπρο ἄσπρο σὰν ἀβγό, στρουμπουλὸ σὰν τὸ πιπέρι
 (τὸ μαργαριτάρι) Μεσσ. Ἀσπρου ἄσπρου σὰν τυρὶ κὶ τυρὶ
 δὲν εἶναι, ὅς τὰ λιβάδια περπατεῖ κὶ ἀρνὶ δὲν εἶναι (ὁ γλάρος)
 Λήμν. Ἀσπρεσσα κοσσοῦ ὅς τὴν ἡγῆν φωλάς (τὸ σκῆρδον)
 Πόντ. Ἀσπρος κάμπος μαῦρα βόδια (ὁ γραμμένος χάρις)
 κοιν. Ἀσπρος γεννήθηκα καὶ μαῦρος γέρασα (τὸ ξυλοκέρα-
 τον) Πελοπν. || Ἀσμ.

Ἀσπρ' εἶσαι σὺ κὶ ἄσπρα φορεῖς, ἄσπρ' εἶν' ἡ φορεσά σου
 κὶ ἄσπρα λουλούδια πέφτουνε, μικρὴ μου, ὅς τὴν ποδὲά σου
 Κρήτ.

Σήμερα 'ν' ἄσπρος οὐρανός, σήμερα 'ν' ἄσπρη μέρα,
 σήμερα στεφανώνεται ἀστὸς τὴν περιστέρα
 ἀγν. τόπ. — Ποίημ.

Ἀγγελικεῖα παρηγοριά ὅς τ' ἄσπρα τὰ γερατειά του
 ΜΦιλήντ. Θρῦλ. 36: Μεταφ. φρ. Ἀσπρη μέρα (ἡμέρα εὐ-
 τυχίας) σύνθηθ. Ἀσπρον ζῆσ' (ζωὴ εὐτυχής) Χαλδ. Ἀσπρα
 γέλια (τὰ προερχόμενα ἐκ χαρᾶς) Πελοπν. (Δημητσάν.) β)
 Ἀργυροῦς, ἐπὶ νομισμάτων Κρήτ.: Ἀσπρη μονέδα. Ἀσπροι
 παῖδες (ἀργυρὰ νομίσματα). Ἀντίθ. μαύρη μονέδα
 (χαλκὰ νομίσματα). 2) Ὡχρός, κίτρινος (Χαλδ. κ.ά.):
 Ὁ πρόσωπος αὐτ' ἐέντον ἄσπρον παννίν.

Β) Οὐσ. 1) Οὐδ. α) Τὸ λευκὸν χρῶμα κοιν.: Τὸ
 ἄσπρο λερώνει γρήγορα. Εἶναι ντυμένος ὅς τ' ἄσπρα. Φορεῖ
 ἄσπρα κοιν. Ἐνέλλαξεν κ' ἐφόρεσεν ἄσπρα Πόντ. (Κερασ.
 Χαλδ. κ.ά.) || Φρ. Τοῦ ῥριξε ὅς τ' ἄσπρο ἢ ἄσπρο (ἐψήφισεν
 ὑπὲρ αὐτοῦ) σύνθηθ. Βάλ-λω τὸ μαῦρον πά' ὅς τ' ἄσπρον (γράφω)
 Κύπρ. β) Τὸ λευκὸν μέρος πράγματός τινος σύνθηθ. καὶ
 Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Τ' ἄσπρο τ' ἀβγοῦ - τοῦ ματιοῦ
 κττ. σύνθηθ. Τ' ὦβοῦ τ' ἄσπρον Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Διὰ τὴν
 σημ. πβ. ἀρχ. λευκός Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 1,10,4 «ὀφθαλ-
 μοῦ τὸ λευκόν» καὶ 6,2,7 «τοῦ ὦοῦ τὸ λευκόν». γ) Πρό-
 βατον χωρὶς μαῦρα στίγματα Νάξ. δ) Εἶδος σύκου Κί-
 μωλ. Κρήτ. (Σέλιν.) Σίφν. ε) Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς
 Θήρ. 5) Ποικιλία σίτου Μακεδ. (Βέρ.) Συνών. ἄσπρο-
 σίταρο 1, ἄσπροσίτι 1, ἄσπροσίτος. 6) Ὁ κασσί-
 τερος ἐν τῇ συνθηματ. γλώσσῃ Θράκ. (Ὁρτάκ.) η) Τὸ
 νεφέλιον τοῦ κερατοειδοῦς χιτῶνος Κύπρ. Πόντ. (Τραπ.
 Χαλδ.): Ἀς σὰ πολλὰ κλαίητα ἔρθεν ἄσπρον ὅς σ' ὀμμάτ' ν'
 αὐτ' Χαλδ. Ἡ σημ. καὶ ἐν χειρογρ. Ἀθω τοῦ ἔτους 1613
 «ὅταν ἔχῃ ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ ἄσπρον». Συνών. ἰδ.
 ἐν λ. ἄσπράδα 1 γ. θ) Τὸ φόν Θράκ. (Διδυμότη.) Χίος.
 Συνών. ἄσπριλάδι 3. ι) Τὸ ὀρυκτὸν λευκόλιθος Μα-
 κεδ. (Χαλκιδ.) ια) Μία τῶν τριῶν μορφῶν τοῦ οἶνο-
 πνεύματος Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ιβ) Τὸ ναρκωτικὸν ἡρώιν
 ἢ κοκαΐνη ὡς ἔχον λευκὸν χρῶμα Πειρ.: Ἀπὸ τὸ ἄσπρο
 κατάντησε σ' αὐτὸ τὸ χάλι. ιγ) Τὸ ἄλλοτε ἐν χρήσει ἐλά-
 χιστον Τουρκικὸν κερμάτιον ἀποτελοῦν τὸ 1/3 τοῦ ἀργυ-
 ροῦ παρὰ σύνθηθ. καὶ Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.
 κ.ά.) Τουακων.: Φρ. Γνωστός σὰν κάλικο ἄσπρο (ἐπὶ πασι-

γνώστου ἀνθρώπου). Ἀσπροῦ δουλειά (ἐργασία μικρᾶς ἢ
 οὐδεμιᾶς ἀξίας). Αὐτὸς ἄσπροῦ δουλειὰ δὲν κάνει (οὐδόλως
 ἐργάζεται ἢ ἡ ἐργασία του εἶναι ἀνευ ἀξίας). Ἀσπροῦ ἀνθρω-
 πος (μικρᾶς ἢ οὐδεμιᾶς ἀξίας ἄνθρωπος). Δὲν ἔχω ἄσπροῦ
 διάφορο (δὲν ἔχω οὐδὲν ὄφελος). Ἀσπροῦ ντροπὴ δὲν ἔχει (δὲν
 ἔχει τὴν ἐλαχίστην αἰδῶ). Τὸν ἔκανα ἀπ' ἄσπροῦ (τὸν καθύ-
 βρισκα, τὸν ἐξηυτέλισα) πολλαχ. Τοῦν ἔκαμα δυὸ ἄσπροῦ ἢ δυὸ
 λεφτὰ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Μακεδ. (Κοζ.) Ἐγενήκαμε
 ἀπὸ ἄσπροῦ (ἐρίσαντες ὑβρίσαμεν ἀλλήλους) Μακρυγ. Ἀ-
 πομν. 2,141 Ἐναν ἄσπρο καὶ πάλι κοῖμα ὅς τ' ἄσπρο (ἐπὶ πραγ-
 μάτων ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀξίας) Θήρ. (Οἶα) || Παροιμ. Χίλια
 λόγια ἓνα ἄσπρο (τὰ πολλὰ λόγια, ὅταν λέγονται ἀστόχως, δὲν
 ἔχουν καμμίαν ἀξίαν) πολλαχ. Ὅποιος δὲν ἀγαπᾷ τ' ἄσπρο του,
 ἄσπρο δὲ λογιέται (ὁ μὴ ἐκτιμῶν ἀλλὰ σπαταλῶν τὴν περιου-
 σίαν του εἶναι ὡς νὰ μὴ ἔχῃ τοιαύτην) Πάρ. Ἐχεις ἄσπρα
 καὶ φλουριά, ἔχεις καὶ καλὴ καρδιά Λεξ. Δημητρ. Δυὸ ἄσπρα
 δίνει ἢ γραιὸ νὰ μπῇ, δέκα δίνει νὰ μὴ βγῇ (ἐνν. ἀπὸ τὸν χο-
 ρόν. ἐπὶ τοῦ ἀποποιουμένου τι κατ' ἀρχάς, εἴτα δὲ μὴ θέλον-
 τος νὰ τὸ ἀφίσῃ) Αἴγιν. 15) Νόμισμα ἰσοδύναμον πρὸς
 πέντε λεπτὰ Κορσ. 16) Τὸ ἀργυροῦν Τουρκικὸν νόμισμα
 μετ' ἑξῆς ἰσοδυναμοῦν πρὸς εἴκοσι ἀργυρὰ γρόσια Μα-
 κεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Ματζούκ. Χαλδ.) 17) Πληθ. ἄσπρα,
 χρήματα ἐν γένει κοιν. καὶ Καπ. (Ἀνακ.) Πόντ. (Τραπ.
 Χαλδ.): Φρ. Ἐχει ἄσπρα (εἶναι πλούσιος) πολλαχ. || Παροιμ.
 φρ. Τοῦρκον εἶδες; ἄσπρα θέλει. Κὶ ἄλλον εἶδες; κὶ ἄλλα θέλει
 πολλαχ. Τ' ἄσπρα ξυπνοῦ δὲν ἀωμάτη (ἢ ἐπιθυμία τοῦ κέρ-
 δους καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον δραστήριον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
 || Παροιμ. Τ' ἄσπρα κατεβάζουν τ' ἄσπρα (ὁ ἔχων χρήματα
 δύναται τὸ πᾶν) σύνθηθ. Ἀσπρα ὅς τὸ πονγγί, ψάγια ὅς τὸ
 βουνὶ (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κεφαλλ. Τ' ἄσπρα βγάνουνε
 τὸ κρέας ἀπὸ τὸ τσικάλι (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπν.
 (Μάν.) Τ' ἄσπρα λαλοῦν, τ' ἄσπρα μιλοῦν, τ' ἄσπρα 'ν' ποῦ
 κουβεντιάζουν (τὰ χρήματα διέπουν πάντα τὰ ἀνθρώπινα)
 ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 61,123

Δὲ μὲ τιμοῦν τὰ ἄσπρα μου ὡς μὲ τιμοῦ τὰ ροῦχα
 αὐτόθ. 346,2. Ὅποιος δὲν ἔχει ἄσπρα ὅς τὸ πονγγί, ἃς ἔχῃ μέλι
 ὅς τὸ σιόμα (ὁ πτωχὸς πρέπει νὰ εἶναι περιποιητικὸς) Ζάκ.
 Για τοὶ μαῦρες μέρες τὰ 'χουν τ' ἄσπρα Κρήτ.

Τ' ἄσπρα κάνουν τὸν ἀκριβὸ φτηνόν, τὸ γέρο παλληκάρι,
 κάνουν καὶ τὸν ἀνέξερο νὰ ξέρῃ πᾶσα χάρι
 αὐτόθ. 293,126 || Ἀσμ.

Τ' ἄσπρα πουλῆσαν τὸ Χριστό, τ' ἄσπρα πουλοῦν καὶ σένα
 δημῶδ.

Φωτιά νὰ πέσῃ ὅς τ' ἄσπρα μου, φωτιά καὶ ὅς τὰ καλά μου,
 τὸν ἄντρα ποῦ μοῦ δώκετε δὲν εἶναι τῆς καρδιάς μου
 Ἰων. (Κάτω Παναγ.) 2) Θηλ. α) Λευκὴ αἰξ Κρήτ.
 Κύπρ. β) Εἶδος συκῆς Κρήτ. γ) Τέφρα Καλαβρ.
 (Καρδ. Μπόβ.) δ) Τὸ ναρκωτικὸν ἡρώιν ἢ κοκαΐνη ὡς
 ἔχον λευκὸν χρῶμα Πειρ. Τὸν πιάσανε ποῦ ἀγόραζε ἄσπρη.
 ε) Γενικ., τῆς ἄσπρης, ἐορτὴ καθ' ἣν οἱ χωρικοὶ δὲν
 ἐργάζονται διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ βλάβη εἰς τοὺς ἀγρούς των
 Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀσπρος Θράκ.
 Στερελλ. Ἀσπρος Σκιάθ. Ἀσπρο Σκιάθ. Σῦρ.

Ἀσπροσάββατο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. Σάββατο.

Τὸ πρῶτον Σάββατον μετὰ τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα,
 τὸ Σάββατον τῆς Διακαινισίμου Ἑβδομάδος.

ἄσπροσάκκουλλο τό, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπρο, δι' ὃ ἰδ. ἄσπρος, καὶ σακ-
 κούλλι.

Σακκούλλι ἦτοι βαλλάντιον πρὸς φύλαξιν χρημάτων:

Ἐξέχασα τὸ ἀσπροσάκουλλο μου ἔς τὸ κονάκι μου (ἐκ διηγ.)
Συνών. ἀσπροπούγγι, παραδοσάκουλλο, πουγγί, σακκούλλα.

άσπροσάλικας ὁ, Νάξ. (Γαλανᾶδ.) ἀπροσάλικας
αὐτόθ. ἀπροσάλιγας Νάξ. (Κορων. Σαγκρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σάλικας. Τὸ
ἀπροσάλικας κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀποβολὴν τοῦ σ.

Εἶδος κοιλίου με λευκὸν κέλφος. Συνών. ἀσπρο-
σαλικάκι, ἀσπροούδι 3.

άσπροσαλιάκι τό, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σαλιάκι.

Ἀσπροσάλικας, ὁ ἰδ.

άσπροσάνιδο τό, πολλαχ. ἀσπροσάνιδον Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Μάδυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄσπρο καὶ σανίδι.

1) Σανὶς ἐκ λευκοῦ ξύλου πολλαχ. 2) Ἀβάκιον ἐκ
σανιδίου λείου τὴν ἐπιφάνειαν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀργυρα-
μοιβοὶ καὶ ἔμποροι μετροῦν τὰ ψιλὰ νομίσματα Θράκ.
(Ἀδριανούπ.): Πῆρ' ἀρχοντας τοῦ ἀσπροσάνιδου καὶ ἀρχιμη-
τὰ μιτράη τοῖς παρᾶδεις (ἐκ παραμυθ.)

άσπροσαπουνίζω ἀγν. τόπ. ἀσπροσαπουνῶ Θράκ.
(Σαμακόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ρ. σαπουνίζω.

Σαπουνίζων τι καλῶς τὸ καθιστῶ λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἔρχε κ' ἐπλυνε τ' ἀντροῦ δης τὸ μαδήλι,

καὶ ποῦ τὸ πλυνε καὶ τ' ἀσπροσαπουνούσε

γέρεθηκε ἄνεμος μαγίστρος ἀρεμονιάντα

Σαμακόβ.

άσπροσέλινο τό, Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σέλινο.

Τὸ φυτὸν βερονίκη ἢ ἀναγαλλίς (veronica anagallis)
τοῦ γένους βερονίκη (veronica) τῆς τάξεως τῶν γρομφα-
διωδῶν (scrofulariaceae). Συνών. ἀνλακόχορτο, δυό-
σπορο. [**]

άσπροσιδεργὰς ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπροσιεργὰς Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιδεργὰς.

Ὁ ἔχων περισσοτέρας τριχὰς λευκὰς ἢ φαιάς, ἐπὶ ὄνου.

άσπροσιδερωμένος ἐπιθ. (Νουμᾶς 10, 22).

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ σιδερωμένος μετοχ.
τοῦ ρ. σιδερώω.

Ὁ διὰ πλύσεως λευκανθεὶς καὶ ἔπειτα σιδερωθεὶς, ἐπὶ ἐν-
δυμάτων ἢ ὑφασμάτων: Ἀσπροσιδερωμένη κεντητὴ πετοέττα.

άσπροσίζινος ἐπιθ. Κίπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σίζινος.

Ὁ ἄσπρος καὶ σίζινος ἦτοι ὁ λευκὸς καὶ φέρων
μελαίνας γραμμὰς ἢ στίγματα: Ἀσπροσίζινος ἄπ-παρος.

άσπροσίρικο τό, Θήρ. Νάξ. (Κορων. Φιλότ.) — Λεξ.
Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιρίκι.

Εἶδος σταφυλῆς.

άσπροσιταράτος ἐπιθ. Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ σιταράτος.

Ὁ ἔχων δέρμα λευκὸν καὶ κλίνον πρὸς τὸ χρῶμα τοῦ
σίτου, ἐπὶ ἀνθρώπου.: Ἄσμ.

Ποιὰ εἶναι τούτη, γιόκα μου, ἢ ἀσπροσιταράτη;

άσπροσίταρο τό, σύνθηθ. ἀσπροσίταρον βόρ. ἰδιώμ.
ἀσπρόσταρον Πόντ. (Τραπ.) ἀσπρόσταρο Κεφαλλ. Κύθηρ.
κ.ά. ἀσπρόσταρο Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σιτάρι.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ κοινοῦ (triticum vulgare) με-
στάχυν λευκάζοντα ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄσπρο, δι' ὁ ἰδ.
ἄσπρος Β 15, ἀσπροσίτι 1, ἀσπρόσιτος. 2) Ποι-
κιλία σίτου ὑβώδους (triticum turgidum) με ὑπο-
λευκούς ἐξωτερικῶς κόκκους Κέρκ. Συνών. ἀσπροβε-
λίτσα. [**]

άσπροσίτι τό, Ἴων. (Κρήν.) Πελοπ. (Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Κορινθ.) κ.ά. — Λεξ. Γαξ. (λ. ζεῖα) Περίδ. Μπριγκ.
Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Δημητρ. ἀσπρουσίτ' Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ.) Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. ἀσπροσίκι Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόσιτος κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Ἀπρσίταρο 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἡ λευκόσπερ-
μος διαφορὰ τοῦ σόργου τοῦ σκληροῦ (sorghum Durra):
σόργον τὸ κύπτον τοῦ γένους τοῦ σόργου (sorghum) τῆς
τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (graminaceae) Ἦπ. (Ζαγόρ.
Κούρεντ. κ.ά.) Τσακων. Συνών. ἀσπρίτσα 1, ἀσπρο-
καλάμποκο. [**]

άσπροσίτικος ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσπροσίτι καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ συγκείμενος ἀπὸ ἀσπροσίτι: Ἀσπροσίτικο ψωμί.

άσπρόσιτος ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρόσιτος Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σίτος.

Ἀσπροσίταρο 1, ὁ ἰδ.

άσπρόσκαρος ὁ, Σύρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκάρος.

Εἶδος τοῦ ἰχθύος σκάρου (scarus) τοῦ γένους τῶν σκα-
ριδῶν (scaridae) τῆς τάξεως τῶν φαρυγγογνάθων (faryn-
gognathi) χρώματος λευκοφαίου. [**]

άσπροσκούληκας ὁ, ΓΣακελλοπ. Παθήσεις στ' ἀμ-
πέλι 64.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκούληκας.

Ἡ προνύμφη τοῦ ἐντόμου φυλλοπέρθου τοῦ ἀγροδιαί-
του (phylloperthus campestris) τοῦ γένους τῶν καραβι-
δῶν (carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
βλαπτικὴ τῶν καλλιεργουμένων φυτῶν: Ἀσπροσκούληκας
καλοκαιρινὸς - πρῶσινος - τοῦ ὁ - Γιάννη. [**]

άσπροσκούληκο τό, ΠΔεκάζ. Πατάτ. 136 ΓΣακελ-
λοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 54.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλήκι.

Ἡ προνύμφη τοῦ κολεοπτέρου ἐντόμου μηλολόνης τῆς
κοινῆς (melolontha vulgaris) τοῦ γένους τῶν καραβιδῶν
(carabiidae) τῆς τάξεως τῶν κολεοπτέρων (coleoptera)
προσβάλλουσα τὰ γεώμηλα καὶ τὸν ἀραβόσιτον. [**]

άσπρόσκουλλος ἐπιθ. ἀμάρτ. ἀσπρόσσουλ-λος Κάρπ.
ἀσπρόσσουλος Νάξ. (Κορων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουλλί.

1) Ὁ ἔχων λευκοὺς κροτάφους Κάρπ. Ἡ λ. καὶ ὡς
ἐπών. Συνών. ἀσπρομελιγγᾶτος, ἀσπρομελιγ-
γουδᾶτος. Πβ. παρομήλιγγος. 2) Ὁ ἔχων λευ-
κὸν τρίχωμα, ἐπὶ προβάτων Νάξ. (Κορων.) Συνών. ἀ-
σπρομάλλης 2.

άσπρόσκουτο τό, Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. σκουτί.

Συνήθως πληθ., τὰ λευκὰ ἐσώρρουχα: Πρέπει νὰ κά-
νουμε δουγάδα, γιατί ἔχουμε πολλὰ ἀσπρόσκουτα βρομερά.
Συνών. ἀσπρόρρουχο, ἀσπροσυρμή.

άσπροσκούφης ἐπιθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσπροσκούφ'ς
Ἦπ. (Ἰωάνν.)

